

Arrest

nr. 116 576 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 juni 2012 het Rijk binnen en diende op 7 juni 2012 een asielaanvraag in. Op 13 augustus 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van de stad Kunduz in de provincie Kunduz. Uw vader had er een klerenwinkel die u overnam wanneer uw vader overleed. Op een dag kwam iemand, later wist u dat het een talib was, naar uw winkel en vroeg u om uniformen te maken. U weigerde dit omdat de politie u had gezegd om niet zomaar uniformen te maken. Hij vroeg u dan om mee naar zijn dorp te komen, wat u opnieuw weigerde. Hij zei vervolgens dat hij u zou dwingen om mee te gaan waarop hij terug vertrok. Twee dagen later vond u een dreigbrief van de taliban in uw winkel. Vervolgens gingen drie maanden voorbij totdat de talib opnieuw naar uw winkel kwam. Hij vroeg u opnieuw om mee te komen, wat u opnieuw weigerde. Hij zei dan dat hij u nog een laatste kans zou geven en vertrok opnieuw. Later kwam hij een derde keer terug waarna u uiteindelijk toch akkoord ging om mee te gaan naar zijn dorp. U kon echter tijd kopen door te zeggen dat u eerst nog van alles moest regelen. Vervolgens kwam een politiecommandant naar uw winkel aan wie u uw probleem vertelde. Hij heeft echter niets gedaan om u te helpen. Later kwam die talib terug om u mee naar zijn dorp te nemen. U zei tegen hem dat uw moeder was ziek geworden en dat u daarom niet mee kon gaan. De volgende maanden kwam hij elke vijf tot tien dagen en telkens wist u hem met een smoes af te houden. Uiteindelijk na meer dan een half jaar aan het lijntje te zijn gehouden werd die talib het beu en beledigde hij u. U werd kwaad en zei tegen hem dat u alles had verteld aan de politie. Hierop zei hij dat hij u zou vermoorden waarop hij weer vertrok. U heeft toen alles verteld aan uw familie. Wat later vond u een nieuwe dreigbrief van de taliban. U bleef vervolgens enkele dagen bij uw schoonbroer slapen waarna er een smokkelaar werd geregeld en u uit Afghanistan vertrok. Op 7 juni 2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vrouw en kinderen, een huwelijksakte en drie dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw problemen met de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen in de vragenlijst van het CGVS niet stroken met uw verklaringen op het CGVS zelf. Op de DVZ verklaarde u dat een talib u vroeg om uniformen te maken. U had dat geweigerd waarop hij u aanraadde er nog eens over na te denken voordat hij terug vertrok. De volgende dag vond u een dreigbrief. In de tijd daarna ontving u nog eens twee dreigbrieven waarna u uit Afghanistan vertrok (vragenlijst CGVS, p. 3). Op het CGVS verklaart u echter dat die talib in enkele maanden vier keer kwam en in de maanden daarop – in totaal duurden de problemen 8 maanden – elke vijf tot tien dagen (CGVS, p. 9, 10 en 11). Tussenin werden de dreigbrieven gestuurd, een feit echter dat aan belang inboet gezien het hoge aantal keren dat die talib zelf is langs geweest. Het feit dat u op de DVZ vertelde dat een talib u één keer heeft aangesproken en u op het CGVS zegt dat die talib u gedurende 8 maanden maandelijks – en in de laatste maanden zelfs meerdere keren per maand – opzoekt doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen op het CGVS dat het niet de bedoeling was dat u uniformen zou maken – dat was gewoon een list – maar om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 14 en 15). Dat u hier niets over vermeld heeft op de DVZ doet nog meer vragen oproepen.

Uw verklaringen op het CGVS zijn onderling eveneens incoherent. Zo zegt u eerst dat u die talib 5 of 6 keer in totaal heeft gezien (CGVS, p. 12). Later zegt u echter dat u die talib de laatste maanden – nadat u hem al vier keer had gezien – elke 5 tot 10 dagen zag (CGVS, p. 13). Daarnaast zegt u dat die talib pas drie maanden na de eerste keer – nadat u al die tijd bezig was met het huwelijksfeest van uw zus – een tweede keer is langsgekomen in uw winkel (CGVS, p. 9). Later, wanneer alle feiten nogmaals op een rij gezet worden, zegt u echter dat die talib al een tweede keer was langs geweest voordat u drie maanden bezig was met het huwelijksfeest van uw zus (CGVS, p. 12 en 13).

Voorts kan u niet aannemelijk maken waarom de taliban uitgerekend u wil rekruteren en inzetten voor een zelfmoordaanslag. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt kan u louter aanhalen dat er duizenden mensen zijn die door een zelfmoordaanslag om het leven komen en dat u er een van bent (CGVS, p. 15). Uit informatie op het CGVS blijkt nochtans dat er geen gevallen bekend zijn van gedwongen rekrutering door de taliban met het doel een zelfmoordaanslag te plegen. Dit door het feit dat hiervoor een bepaald niveau van overtuiging en bereidheid nodig is en dat de taliban tevens geen moeite hebben om bereidwillige zelfmoordactivisten te vinden. De – jonge – zelfmoordactivisten worden voornamelijk gerekruteerd en gedurende lange tijd opgeleid in madrassa's in Pakistan en het zuiden en het

zuidoosten van Afghanistan. Het feit dat u, zeker in het licht van bovenstaande informatie, geen enkele uitleg weet te geven voor het feit dat de taliban uitgerekend u zouden willen dwingen om een zelfmoordaanslag te plegen tast de geloofwaardigheid van uw relaas in verdere mate aan.

Verder is het opmerkelijk dat uw familie geen problemen meer heeft gehad met die talib sinds uw vertrek. U blijkt geen nieuws meer te hebben vernomen over incidenten met die talib en zegt in dit verband dat het normaal is dat vrouwen geen contact hebben met onbekende mannen (CGVS, p. 5). Dit is echter geen overtuigende verklaring voor het feit dat niemand van uw familie nog contact zou hebben gehad met de talib en dat u geen enkel nieuws – via wie dan ook – meer over hem heeft vernomen (CGVS, p. 5).

Er dient tevens nog vastgesteld te worden dat de door u neergelegde dreigbrieven van de taliban weinig overtuigende bewijsstukken zijn. Allereerst kan opgemerkt worden dat u niet blijkt te weten wat er precies in die brieven staat. Wanneer u gevraagd wordt of u in deze brieven met de dood wordt bedreigd kan u louter zeggen te denken van niet. Wat betreft de derde brief heeft u dan gewoon geen enkel idee of u hierin met de dood wordt bedreigd (CGVS, p. 11). Verder zegt u dat in de eerste brief, die uw collega had vertaald omdat die in Pashtu was geschreven, zou staan dat u wegens samenwerking met de overheid veroordeeld werd. In de eerste brief staat echter dat u beschuldigd wordt en voor de rechtbank dient te verschijnen. Pas in de laatste brief staat dat u veroordeeld werd en de beslissing werd genomen dat u gestraft moet worden. Bovendien is het opvallend dat die brieven geen betrekking hebben op uw eigenlijke asielrelaas. De geadresseerde wordt erin beschuldigd van samenwerking met de overheid en zou daarvoor veroordeeld zijn. De kern van uw asielrelaas is echter dat de taliban u willen rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen en dat u dat geweigerd heeft. Het feit dat hierover niets vermeld wordt in die dreigbrieven en dat er slechts een vage beschuldiging van samenwerking met de overheid wordt aangehaald, hoewel er behalve het loutere feit dat u kleren maakte voor personen die voor de overheid werkten hiervoor geen enkele aanwijzing is, roept ernstige vragen op (CGVS, p. 10).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vrouw en kinderen en uw huwelijksakte hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de stad Kunduz in de gelijknamige provincie. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een verdere analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven

van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat u een kleermaker bent en de winkel, die u van uw vader overnam, met enkele personeelsleden, beheerde (CGVS, p. 9).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u op basis van uw professionele activiteiten in staat was om ruime financiële middelen te verzamelen aangezien u aangaf uw reis naar België van Afghanistan zelf te hebben gefinancierd doormiddel van 10 000 dollar spaargeld. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Kaboel, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Kaboel zegt u dat dat financieel moeilijk haalbaar is (CGVS, p. 16). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u er in de loop der jaren in slaagde 10000 dollar te verzamelen, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u er ook zou in slagen om voldoende middelen te verzamelen om in Kaboel een bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verwerende partij bezorgt per drager op 14 november 2013 het document "COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul-stad" van 5 september 2013.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel, eerste onderdeel, de schending aan van artikel IA Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en in een tweede onderdeel de schending van artikel 48/2 *juncto* 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan "van artikel 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht". Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden

beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit middel dan ook ongegrond.

2.6. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.7. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens geen recht op asiel. De Raad ziet dan ook niet in hoe een schending van de artikelen 5 en 9 EVRM zou kunnen voorliggen, te meer verzoeker nalaat enige duiding te geven bij de beweerde schending van artikel 9 EVRM.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas

kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen en feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker echter geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker op de DVZ enkel melding maakte van één bezoek van een talib en van drie brieven van de taliban, waarvan de laatste de rechtstreekse vluchtoorzaak was (vragenlijst 3.5). Dit zijn geen details aangezien de bezoeken en dreigbrieven van de taliban de essentie van verzoekers vluchtmotief uitmaken. Bovendien werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij nog nadere toevoegingen wenste te doen, werd het verslag hem in het Dari voorgelezen, door hem ondertekend en kreeg hij een kopie mee, waarop hij nadien evenmin nog opmerkingen of correcties aanbracht.

Indien verzoeker nadien op het CGVS verklaarde dat de talib "*Misschien vijf of zes keer*" (gehoor p. 12) dan wel dat de talib na de vierde keer "*dan kwam hij verschillende keren, om de vijf of tien dagen telkens*" (gehoor p. 13), dan kan slechts blijken dat dit een afwijkende versie is van het enige bezoek dat hij op de DVZ verklaarde. Wat de tolk op het CGVS betreft, dient te worden vastgesteld dat ter verhoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoor p. 2). Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf, integendeel ook op het einde van het gehoor verklaarde verzoeker zowel alle vragen als de tolk goed te hebben begrepen (gehoor p. 16). Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeker licht bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk. Indien "*verzoeker het gevoel had dat hij [de tolk] spotte tijdens het verhoor met verzoeker*", dan blijkt dit geenszins uit het gehoorverslag; derhalve blijft dit een louter subjectieve bewering. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij meent dat de zaak terug dient te worden verwezen naar het CGVS voor verder onderzoek met een "*oprechte en correcte tolk*". Integendeel verzoeker heeft op het CGVS talrijke elementen toegevoegd aan zijn asielrelaas die vertaald werden en waaruit kan blijken dat verzoeker zijn asielrelaas tracht op te bouwen naarmate de loop van de procedure.

3.3. Indien verzoeker in het verzoekschrift verklaart dat het doel van de rekrutering voor verzoeker ongekend was, dan haalt verzoeker zelf de oorzaak van zijn opvoeding naar het dorp van de desbetreffende talib volledig onderuit gezien er alsdan geen enkele reden zou zijn waarom verzoeker de kleren niet in zijn eigen winkel zou kunnen maken, temeer hij beweerdelijk al kleren in de privésfeer voor de talib had gemaakt (gehoor p. 15). Zelfs al kan uit het gehoor niet uitdrukkelijk worden afgeleid dat verzoeker werd gerekruteerd om te worden ingezet voor een zelfmoordaanslag, ontkracht verzoeker aldus zelf de waarachtigheid van zijn opvoeding. Evenmin doet deze vaststelling afbreuk aan de

andere, ernstig tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen, noch kan verzoeker beweren dat de beslissing niet gedetailleerd is. Indien verder nog kan aangenomen worden dat de moeder en zussen van verzoeker niet rechtstreeks door de taliban zouden worden bedreigd, dan is niet geloofwaardig dat verzoeker niets meer zou hebben gehoord van of over de betrokken talib, desgevallend van of via zijn schoonbroers of zijn voormalige werknemers.

3.4. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven is zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde, de inhoud van deze documenten niet consistent met verzoekers asielrelaas, waardoor geen bewijskracht aan deze documenten kan worden gehecht. Verder is het redelijk te verwachten dat iemand die in zijn land van herkomst vervolging vreest in de zin van de Geneefse conventie, naar een veilig land vlucht en om internationale bescherming vraagt, interesse vertoont in zijn vervolging en ernstige inspanningen onderneemt om dienaangaande informatie te verzamelen. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker enkel uiterst gebrekkig toelichting kan geven over deze dreigbrieven, ook al zijn deze niet opgesteld in een taal die hij kan lezen. Verzoeker biedt dan ook geen aannemelijke verklaring voor zijn algehele onwetendheid, wat de authenticiteit van de neergelegde stukken onderuithaalt.

3.5. Verzoeker brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS en het formuleren van bouteweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Indien verder kan aangenomen worden dat in verzoekers regio van herkomst een toestand van intern gewapend conflict heerst, dan verwijst de Raad naar artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van

herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

4.3.1. Ook uit de update van 5 september 2013 van het document “COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul-stad” blijkt nog steeds dat *“Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul”* zoals dit in de landeninformatie van 21 en 22 maart 2013 (zie administratief dossier) al werd gesteld. Derhalve heerst in Kabul geen toestand van intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet en vormt Kabul een mogelijks hervestigingssalternatief.

4.3.2. Verzoekers mogelijkheid zich elders te vestigen in Afghanistan dient samen gelezen te worden met de beoordeling van zijn vervolgingsvrees. Immers aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij vervolgd werd door de taliban, kan verwacht worden dat hij zich hervestigt in Kabul. Verzoeker toont niet aan dat hij in de onmogelijkheid is om zich als kleermaker ook buiten zijn voormalige woonomgeving te hervestigen. Dat verzoeker *“geen enkele familie in Kaboel, geen huis in Kaboel, geen enkele binding met Kaboel”* heeft, *“waar alles duur is en waar er reeds overbevolking is”* doet hieraan bezwaarlijk afbreuk. Dat verzoeker niet de nodige middelen had, is gezien de kostprijs van verzoekers reis naar Europa evenmin geloofwaardig.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK